

VIIMANE KUU- TÜDRUK

BARBARA DAVIS

BARBARA DAVIS

VIIMANE
KUUTÜDRUK

Inglise keelest tõlkinud Hels Kure

ERSEN

Originaali tiitel:
Barbara Davis
The Last of the Moon Girls
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Võimalik sarnasus elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Micaela Alcaino

Text copyright © 2020 by Barbara Davis. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B04392021
ISBN 978-9949-82-745-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Naistele ...
Südamete tervendajatele,
valguse käsilastele,
imeväe loojatele.*

Armastus teeb imesid.
See on maailma ajaloo ülim eesmärk,
universumi aamen.
—Novalis

PROLOOG

Vee all laguneb surnukeha teistmoodi: mõnes mõttes karmimalt, teises mõttes leebemalt – vähemalt nii on mulle räägitud. Meie, Moonid, ei tea sellest muidugi midagi. Meie valime aja saabudes tule ja puistame oma tuba laiali maal, mis on meie perele kuulunud rohkem kui kaks sajandit. Minu oma on nüüd samuti seal koos minu esivanemate tuhaga.

Kas minu labkumisest on tõesti möödas vaid paar nädalat? Paar nädalat kahe maailma vahel hõljumist, suutmata jääda, soovides mitte lahkuda, kammitsetud kahetsusest ja lõpetamata asjadest. Millegipärast tundub labusolek pikem. Aga täna ei mõtle ma enda surmale, vaid kahe noore tüdrukuga – Darcy ja Heather Gilmani – omale kaheksa aasta eest. Nad olid peaaegu kolm nädalat kadunud olnud, kui nende surnukehad viimaks veest välja tõmmati. Seda oli jube pealt vaadata, aga ma vaatasin sellegipoolest. Vaadake, nad kammisid läbi minu tiiki, olles veendunud, et leiavad, mida otsivad. Ja miks ka mitte, kui kogu linn vaatas minu poole? Selle pärast, kes ma olin – ja mis ma olin. Vähemalt mis ma nende meelest olin.

Näib, et mälu ei sure koos kehaga. Sellest kohutavast päevast tiigi ääres on möödunud aastaid, kuid ma mäletan ikkagi igat pisiasja, ketran neid üha uuesti ja uuesti halastamatult oma peas. Politseiülem kalamehekummikutes, tema mehed paadis. Kohtuarsti buss läheduses, tagauksed pärani lahti, oodates uut lasti. Oma tütarde saatust teada ikkava ema surnukahvatu nägu. Rahvasumma elektrivooluna läbistav sisin. Ja siis reetlik läbilõikav vile.

Meie seas võtab maad vaikus, selline, mis näib endas kandvat raskust – surma raskust. Mitte keegi ei liiguta, kui nähtavale ilmub esimene surnukeha ja vilksamisi näeb sopapruuni mantli varrukad, mille seest voolab

vett, kui vettinud kuju kaldale veetakse. Pundunud, mustjas nägu, mida osaliselt varjavad vettinud tumedad juuksesalgud.

Temaga käiakse ümber ettevaatlikult, hellusega, mis mõjub kuidagi võikalt ja mida on piin vaadata. Taipam, et nad säilitavad asitõendeid ja mu seljast nilpsab üle külmajudin. Et nad saaksid süüdistust kokku panna. Mulle.

Natuke aega hiljem ilmub nähtavale teine surnukeha ning kostab lämbunud karje ema suust, kelle süda on oma armsate laste pärast murdunud.

Ja nii see kõik lahti hargnes, see kohutav päev, mis pani aluse kõigele järgnevale. Talu lõpule. Ja võib-olla ka Moonide lõpule.

ÜKS

16. juuli

Althea Moon on surnud.

See oli lühidalt öeldes kirja sisu. Ta suri oma voodis pühapäeva hommikul. Pika ja kurnava haiguse tagajärjel. Ta oli surnud, juba tuhastatud ja tema tuhk oli täiskuuga laiali puistatud, nagu ta oma testamendis soovis.

Tuba muutus hägusaks, kui Lizzy läbi pisarate kirja luges, ja napid sõnad läksid paberil laiali. *Kuna teie ema asukoht on hetkel teadmata, on teid määratud Moon Girli* talu ainuomanikuks. Edastan vastavalt teie vanaema viimasele soovile selle paki.*

Kõige all oli allkiri. *Evangeline Broussard*. Nimi ei olnud tuttav, aga oli selge, et see naine – kes ta iganes oli – teadis Althea viimastest päevadest rohkem kui Lizzy. Tema polnud isegi teadnud, et vanaema on haige.

Lizzy neelatas läbi torkivate pisarate, segunenud süütunne ja kurbus soolasena keelele, kui ta sirutas käe kirjaga kaasas olnud paki järele. See oli pakitud pruuni paberisse ja kuidagi räsitud moega. Ta vaatas ainiti punase tindiga pakile tembeldatud sõnu: TAGASTADA SAATJALE. See oli nähtavasti saadetud tema eelmisesse korterisse, uued üürnikud olid selle tagastanud ja seejärel oli pakk saadetud tema kontoris.

Ta oli kogu aeg mõelnud, et saadab Altheale aadressi vahetumisest teatava kaardi, aga nagu paljude asjadega viimasel ajal, oli ka see tegemata jäänud. Ta hoidis paberit lahti rebides hinge kinni, seejärel, nähes

* *Moon girl* – kuutüdruk (ingl). *Tlk*

vilksamisi ohtrate graveeringutega musta nahkpinda, hingas ta kiiresti välja. Ta tundis seda raamatut hästi. See oli päevik, mille Althea oli talle andnud kuueteistkümnendaks sünnipäevaks – päevik, mille kõik Mooni tüdrukud kuueteistkümnendal sünnipäeval endale said.

Lizzy sõrmed värisesid, kui ta libistas need üle kaane, lainelise selja, karedate, sakiliste leheservade, teades peast, mis tunne on neid puudutada. Salem Creekis oli täpselt samasuguseid veel kaheksa, kõik vanaema toas raamatukapis luku taga, igapäev selle inimese nimi, kes oli sinna kirjutanud. „Sabine'i raamat“. „Dorothee raamat“. „Aurore raamat“. Ja nii edasi, läbi põlvkondade. Üheksas – „Althea raamat“ – oli nüüd ilmselt nende seas oma koha sisse võtnud.

See oli Mooni perekonna traditsioon, üleminekuriitus, kui iga pere-liige võttis ette Tee. Neis köidetes olid piinliku täpsusega kirja pandud ravimid ja retseptid, pühad õnnistused ja naiselikud tarkuseterad, mis olid hoolikalt tulevaste põlvete jaoks tallele pandud. Ja siin oli tema raamat, mis oli nüüd võluväljäl välja ilmunud, niisama tühjana nagu päeval, kui ta oli selle endale saanud.

Lizzy avas ettevaatlikult raamatu ja vaatas ainiti pühendust. *Elzibethile. On aeg, et sa paneksid kirja oma loo.*

Mitte Elizabethile. *Elzibethile.* Tal ei või isegi normaalset nime olla.

Kuueteistaastaselt ei olnud ta tahtnud sellest traditsioonist osa saada – ega millestki muust oma perekonna kummalises pärandis. Ta oli tahtnud olla normaalne nagu teised inimesed. Seetõttu oli ta päeviku sahtlisse pannud ja seda eiranud. Seda nüüd pärast nii paljusid aastaid käes hoida tundus süüdistusena, meeldetuletusena, et põlates ära selle püha peretava, oli ta selja pööranud kõigele, mille nimel vanaema oli elanud, mida õpetanud ja uskunud. Ta oleks võinud Althea pärast teeselda, minna kaasa sellega, mida temalt oodati, ja täita päevik tobedate kritseldustega. Isegi normaalsetel tüdrukutel on päevikud – roosad, südametega kaanel ja kipaka messingist lukuga, et uudishimulikke eemal hoida. Aga tema oli olnud liiga põikpäine, et sellega kaasa minna, võtnud kindlaks nõuks Moonide traditsiooni murda ja ise oma tulevikku määrata. Ta oli seda ka teinud, kui läikiv uus silt tema kabineti ukse kõrval midagi näitas – Dickersoni esma-

kursuslasest Worldwide'i praktikandiks ja Chenier Fragrance loov-direktoriks, seda kõike kaheksa aastaga.

Aga pool aastat pärast ihaldatud ametikõrgendust püüdis ta ikka veel uue tööga ja viimase aja eluliste muutustega toime tulla. Ta ei olnud mahti sellest Altheale rääkida – vähemalt nii ta endale ütles. Tõde oli see, et nad olid aastate jooksul aina vähem suhtlema hakanud. Mitte laiskusest, vaid süütundest. Tundus vale oma edust hõisata, kui vanaema oli sunnitud pealt vaatama, kuidas tema enda elutöö – tema armastatud talu – närbus ja suri. Selle asemel oli Lizzy end veennud, et tšekid, mida ta aeg-ajalt saatis, korvavad kaheksa-aastase eemalviibimise, vastuseta jäänud kirjad ja harvad telefonikõned. Loomulikult ei korvanud. Mitte miski ei saanud seda korvata. Ja nüüd oli liiga hilja, et Altheale üldse midagi öelda.

Lizzy püüdis seda seedida – maailma ilma Althea Moonita –, kuid millegipärast ei suutnud seda teha. Kuidas sai üldse surra selline naine, kelles oli nii palju tarkust, elu ja armastust, kes oli otsekui sündinud sellest samast mullast, mida ta armastas ja mille eest hoolitses?

Ta ei olnud kunagi maininud, et on haige. Mitte üheski pikas, uudi-seid täis kirjas. Kuid Evangeline Broussardi kirjas mainiti pikaagset haigust. Miks Althea sellist asja tema eest varjas?

„Aa, sa oled siin – lõpuks ometi.“

Lizzy tõrjus pilgutades silmast uusi kipitavaid pisaraid, avastades jahmatusega, et tema kabineti uksele seisab Luc Chenier. Ta oli äsja juuksuris käinud ning nägi oma oivaliselt istuvas musta värvi Brioni ülikonnas veel nägusam välja kui tavaliselt. Mees teadis seda samuti, mis ärritas Lizzyt kunagi, kui neil oli suhe, aga enam mitte.

Ta surus järelejäanud pisarad läbi nina tõmmates alla. Viimane asi, mida ta vajas, oli see, et ta jääb töölaua taga nutmisega vahele mehele, kes oli alles tema ülendamisega rohelist tuld näidanud – või et ta külvatakse üle ebamugavate küsimustega, mis juhtub kohe, kui Luc arvab, et ta hoiab midagi enda teada. Ta vaatas üles mehe poole, lootes, et tema häiritud olekut pole välja paista, ja tõmbas päeviku sülle, pilkude alt ära.

„Kas sul on midagi vaja?“